

Makra

2011 szeptember 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

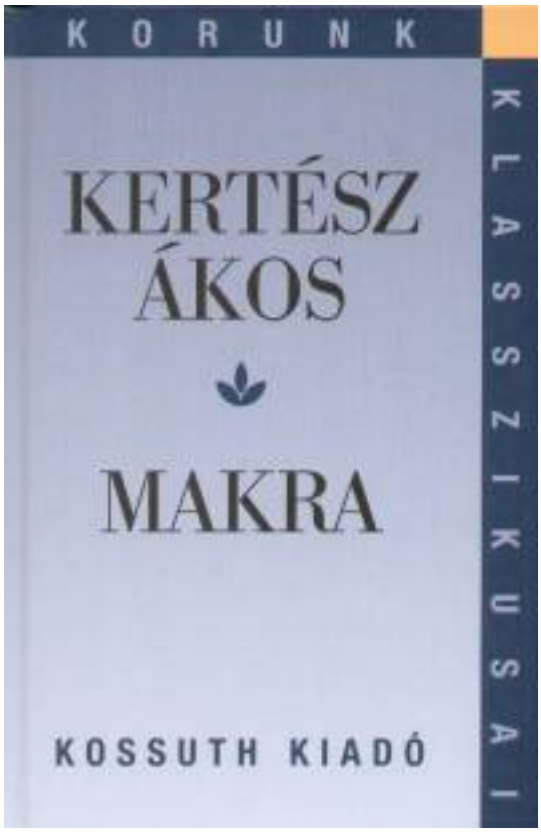
- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ismertem egy magyar írót, aki Moldova György, Fejes Endre után a hetvenes évek elején robbant be a köztudatba munkás tárgyú regényével, a Makrával. Ez a mélylélektani remekm?, ridegen realista korrajz hamar bestseller lett, színdarabot és filmet is készítettek bel?le, nagy sikerrel játszották a pestl?rinci proligyerek drámáját.

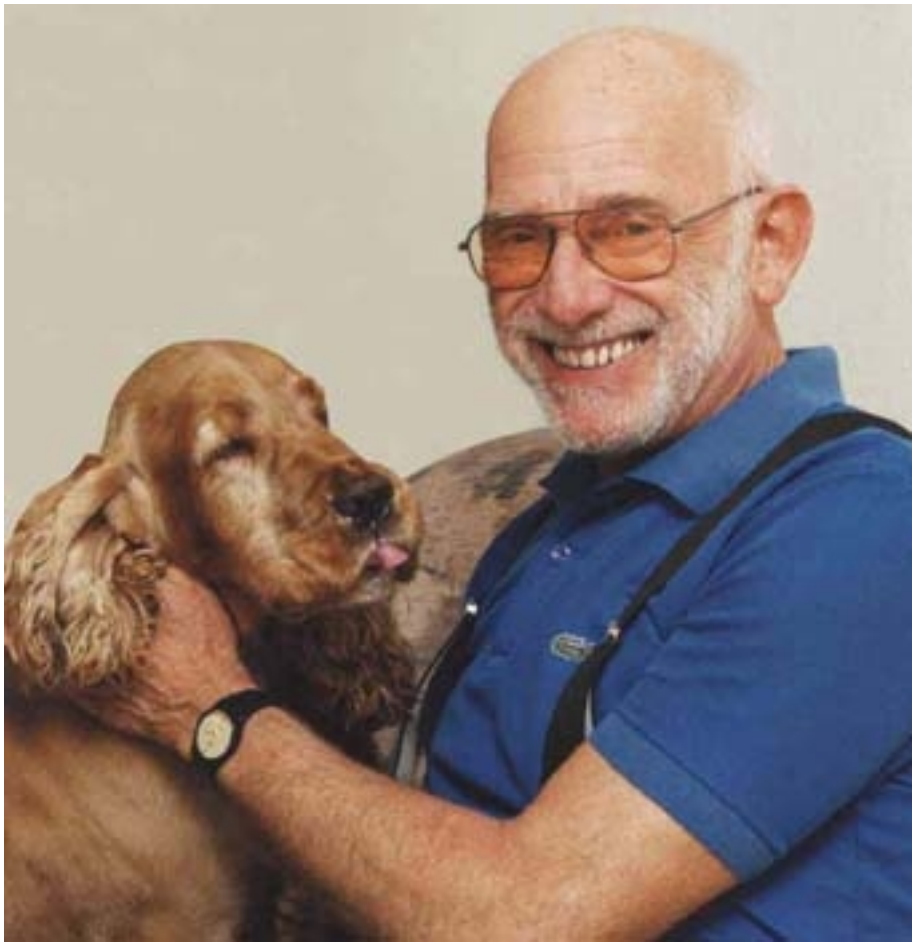
Makra rövid, nem túl boldog életében nem tudta feldolgozni a modernizálódó kommunista proletárhatalom ellentmondásait, s végül öngyilkos lett. Makra nem tagadta meg önmagát, környezetét, munkás mivoltát. Kossuth- és József Attila-díjas írója, ki tudja, hány kitüntetés, cím birtokosa viszont megtagadta múltját. Magyarságát. Talán az ? drámája nagyobb, mint a munkásfiúé volt. Makra zsákutcába került életét egy másik zsákutcába vezette. A megoldás a halál lett. A szerz?, Kertész Ákos a jelen helyzetre nem talált megoldást. Azaz a környezetével, a szül?földjével, annak népével szemben elhatalmasodott ellenszenvét, gy?löletrohamát nem tudta másként feldolgozni, mint hogy nyílt levelet írt. Magyar íróhoz méltatlan és példátlanul ellenséges véleményt adott közre az Amerikai Népszavában.

Csak néhány idézet a levélb?l: „…A magyar genetikusan alattvaló (…) se tanulni, se dolgozni nem tud és nem akar, csak irigyelni, és ha módja van, legyilkolni azt, aki munkával, tanulással, innovációval viszi valamire…”, „…Ma már a második világháború borzalmaiért, a holocaustért egyedül a magyar a felel?s, mert a magyar nép az (a némettel ellentétben), amely be sem vallotta, meg nem gyónta a b?neit, se töredelmes b?nbánatot nem tanúsított, se meg nem fogadta, hogy soha többé, se b?nbocsánatért nem esdekelt. Így aztán nem is kapott soha feloldozást.”

Ezzel a véleménnyel természetesen nem vitatkoznék, hiszen méltatlan minden sora. Hasonló, magyarság elleni gy?löletrohamra már ragadtatta magát egyszer egy úr, bizonyos Landeszmann rabbi és még néhányan az azonos nézeteket vallók közül, de ez mit sem változtatott a magyar nép értékein. Mi befogadók vagyunk és türelmesek, kivéve, ha igaztalanul vádolnak bennünket, és emberi méltóságunkat meggyalázzák. Ezt tette Kertész Ákos. Egyel?re büntetlenül. Úgy gondolom, ez az író kiírta magát nemcsak a társadalomból, a magyar írók közösségéb?l is. Azt a szép magyar írói hagyományt becstelenítette meg, azoknak az íróknak, költ?knek emlékét gyalázta, akik a hazáért, a haza védelméért, saját népük becsületéért nemcsak tollal, fegyverrel is szembeszálltak az ellenséggel. Balassi Bálint életét áldozta a török elleni honvéd? harcban, megírta csodálatos katonaénekét. A végek dicsérete: „Az jó hírért, névért, s a szép tisztességért/ ?k mindent hátra hadnak, / Emberségr?l példát, / vitézségr?l formát / mindeneknek ?k adnak…” Igen, a magyar vitézekr?l írt a magyar költ?. Ha a magyar költ? korholt is, nemzetéért tette, nem ellene. Ady Endre, aki igazán ostorozta, megpróbálta verseivel fölrázni népét, magyarságából mégsem engedett. Így A föl-földobott k? cím? versében: „Föl-földobott k?, földedre hullva,/ Kicsi országom, újra meg újra / Hazajön a fiad.” És mit írt Szép Ern? Imádság cím? versében? Íme: „Hozzád megy szívem, ajkam csak dadog, /Hazámért reszketek, magyar vagyok. /A népekkel, ha haragod vagyon, /A magyarra ne haragudj nagyon. / Ne haragudj rá, b?nét ne keresd, / Bocsáss meg néki, sajnáld és szeresd. / Szeresd, vigyázz rá Istenem atyám, / El ne vesszen veszejt? éjszakán. / Mert itt a népek nem tudják, mit ér, / Hogy olyan jó, mint a falat kenyér, / Hogy nem szokott senkit se bántani.” Sorolhatnánk költ?k százait, Kölcseyt?l Vörösmartyn át, Máraitól Csoóriig, akiknek a haza fogalma szent volt, akiknek magyarságuk élethivatásukat, s?t életüket jelentette, jelenti. S akkor egy volt író

otrombán belerondít a magyar írói képbe. Milyen kárt okoz az ilyen megnyilvánulás bel- és külföldön, f?ként, ha a magyarokat, a magyar nemzetet összemossák a második világháború borzalmaival? Lehet, hogy a Gulagért, a szibériai munkatáborokért, az odaveszett több mint négyszázezer elhurcoltért is a magyarok a felel?sök? Vajon Thomas Mann leírt volna ennyi rosszindulatú, hazug badarságot népér?l? Aligha.

Kertész Ákos néhány írótársán is túltett. Megállapította még írásában, hogy bel?lünk négy alaptulajdonság hiányzik, ami emberré tesz bennünket: „az empátia, a szolidaritás, a tolerancia és a lelkiismeret.” Megnyugodtam. Kertész, ahol él csaknem nyolcvan éve, nem ismeri népét, nem ismeri szokásait, érzelmeit. Nem olvasott Szép Ern?t. Balliberális elfogultságában azt sem méri fel, hogy írásával rengeteget ártott eszmetársainak is. Ez a nép történelme folyamán többször felállt, többször magára talált. Az 1956-os levert forradalom után Márai Sándor nem a gyáva, dologtalan népr?l írt, hanem a bátor, önfeláldozóról a Mennyb?l az angyalban. ? így látta magyarságunkat: „Nem érti ezt az a sok ember, / Mi áradt itt meg, mint a tenger? / Miért remegtek világrendek?/ Egy nép kiáltott. Aztán csend lett…/ Angyal, vidd meg a hírt az égb?l, / Mindig új élet lesz a vérb?l.”

Bizonyára ez a mi sorsunk. A jelen nehéz helyzetb?l is ki kell jönnünk. Ezért tenni és hinni kell. Egyébként szegény Makrától és Kertész Ákostól ezennel elbúcsúzom. Megsz?ntek számomra létezni.
Stefka István, magyarhirlap.hu

Ajánló